

Melissa Daley

Winter in het
kattencafé

A.W. Bruna Uitgevers

1

De gebouwen langs het marktplein glansden honingkleurig in de herfstzon. Ik zat in de vlekkerige schaduw van een olm te kijken naar de toeristen en winkelende mensen die dwaalden door de met ouderwetse keitjes geplaveide straatjes van ons gezellige stadje in de Cotswolds, Stourton-on-the-Hill.

Er ging een koel briesje door mijn vacht en ik ademde diep in. Het rook heerlijk naar gevallen herfstbladeren en de aromatische geur van de delicatessenwinkel achter me. De klok in de kerktoren had net vijf uur geslagen en ik wist dat het straks, als de winkels sloten en de dagjesmensen weer naar huis gingen, veel rustiger zou zijn op het drukke plein. Ik geeuwde, sprong van het houten bankje af en nam de tijd om me uitgebreid uit te rekken.

Toen ging ik zelf ook op huis aan; langs de antiekzaakjes en cadeauwinkeltjes om het plein en de stenen trappen van het imposante raadhuis, tussen druk kwetterende grijsharige dames op verstandige schoenen door, die me niet opmerkten omdat ze met hun hoofd bij hun laatste kans om iets te kopen waren voordat ze weer in de wachtende bus- sen moesten stappen.

Ooit was ik hier in mijn eentje aangekomen, als thuisloze kat, en had de onverschilligheid van al die onbekenden me nog eenzamer gemaakt, maar nu was ik eraan gewend en liep ik kalmpjes met mijn staart hoog in de lucht tussen de benen door, vol zelfvertrouwen omdat ik nu ook een thuis had om naar terug te keren.

Zorgvuldig de steegjes die op het plein uitkwamen vermijdend omdat ik uit ervaring wist dat die het fel verdeigde territorium waren van de straatkatten van Stourton, sloeg ik een chique straat met makelaarskantoren en kledingboetiekjes in. Ik dook doelgericht onder hekken door en krom over schuttingen heen, totdat ik in een smal winkelstraatje, ook weer geplaveid met kinderkopjes, achter een kerk kwam. Het rijtje winkels was hier meer op de dagelijkse behoeften gericht; een krantenwinkel, een bakker, een doe-het-zelfzaak en aan het einde een café. Hoewel het niet zulke grote, statige gebouwen waren als die rondom het marktplein, had de steensoort waaruit ze waren gebouwd wel dezelfde warme honingkleur. De voorkant van het café werd gedomineerd door een groot erkerraam met hangmanden met geraniums erboven, die na de lange zomer wel een beetje verwilderd waren maar nog steeds in bloei stonden. Dat het een bijzonder café was – heel anders dan alle andere in Stourton – viel af te lezen aan het schoolbord ervoor met daarop: OPEN VOOR KOFFIE, CAKE EN KNUFFELS. Dit was Molly's, het enige kattencafé in de Cotswolds; en het was mijn naam die in schuin geschreven roze letters op de luifel boven het raam prijkte.

Zodra ik het kattenluikje in de voordeur met mijn neus had opengeduwd en het café binnenstapte, werd ik ondergedompeld in de rust en kalmte die alleen een ruimte vol duttende katten kan creëren. Na de theetijd drukte was het café langzaam steeds leger geworden, op een paar tafeltjes na waar de klanten nog op gedempte toon met elkaar zaten te kletsen en theedronken uit porseleinen kopjes. De inrichting van het café was me even vertrouwd als mijn eigen streepjes, van het balkenplafond en de warmroze muren (dezelfde kleur als het spoor van poezenpootafdrukken op de vloer; het resultaat van mijn ontmoeting met een verf-

bak toen het café werd opgeknapt) tot de gestreepte tafeltjes in zuurstokkleuren en het handgeschreven bord met DAGSPECIALITEITEN op de schoorsteen boven de brandende houtkachel.

Terwijl ik over de plavuizenvloer drentelde, keek ik om me heen om te zien waar mijn kinderen waren. Ik heb er vijf – van mijn eerste en enige worp – en hun onverwachte komst had er indirect voor gezorgd dat het café van een verwaarloosde broodjeszaak was veranderd in een goedlopend kattencafé. De eerste die ik zag was Purdy; ze lag bezitterig uitgestrekt in de kattenhangmat die naast de trap aan het plafond hing, haar witgesokte pootjes bungelden over de rand van de juten stof. Purdy was de eerstgeborene van mijn kroost en eigende zich bepaalde voorrechten toe, waar het claimen van het allerhoogste slaapplekje er één van was. Terwijl ik mijn weg zocht tussen de tafeltjes en stoelen door zag ik haar zusje Maisie in het huisje van de kattenklimpaal liggen die midden in het café stond. Maisie was de kleinste van al mijn jongen en de verlegenste. Ze hield ervan om haar omgeving te bekijken vanuit haar beschutte plekje halverwege de klimpaal; het was haar eigen veilige toevluchtsoord, vanwaaruit ze het hele café met haar oplettende groene oogjes kon overzien.

Ik trippelde naar het door de zon verschoten katoenen kussentje in de erker, dat door iedereen ‘Molly’s kussentje’ werd genoemd omdat het mijn favoriete plek was, waar ik zowel kon zien wat er in het café gebeurde als op straat. Ik sprong omhoog, snoof de vertrouwde geur op, draaide een paar keer een rondje en begon toen de zachte bovenkant van mijn kussentje te kneden met mijn voorpoten. Om me heen trokken de laatste klanten hun jassen aan, zochten hun boodschappentasjes bij elkaar en betaalden. Abby en Bella, die onafscheidelijk waren, hadden samen bezit genomen van een van de fauteuils voor de haard. Ze lagen met

hun oogjes dicht in elkaar verstrengeld, bezig elkaar te wassen.

Debbie, ons baasje, kwam achter de houten serveerbalie vandaan om te gaan opruimen. Ze liep naar het tafeltje dat het dichtst bij de deur stond, streek haar blonde pony uit haar gezicht en begon de lege borden en theekopjes op te stapelen. Aan haar houding zag ik dat ze moe was – zoals altijd aan het einde van een werkdag – maar desondanks verschenen er lachrimpeltjes om haar blauwe ogen toen Eddie, mijn enige zoon, op het tafeltje sprong en hoopvol aan het halfvolle melkkannetje rook.

‘Eddie! Stouterd! Waar zijn je tafelmanieren?’ berispte Debbie hem en ze gaf hem een zetje in de richting van de stoel.

Hij keek haar verlangend na terwijl ze – met het melkkannetje – naar de keuken liep, waarna hij van de stoel af sprong en teleurgesteld wegsloenterde.

Een beweging buiten trok mijn aandacht. In de dakgoot van de gebouwen aan de overkant hipte een zanglijster opgewonden op en neer en waarschuwde met schrille kreten dat er gevaar dreigde. Ik rekte mijn hals om de straat af te kunnen kijken en zag een grote zwart-witte kater over de keitjes aankomen. Zelfs van deze afstand herkende ik zijn soepele tred en zelfverzekerde houding meteen: het was Jasper, de vader van mijn kinderen. Voordat hij bij het café was sloeg hij een hoek om, waardoor hij uit het zicht verdween. Ik wist dat hij naar het paadje achter de winkels ging, het was zijn gewoonte daar te wachten tot het café dichtging.

De warmte van de laagstaande zon die door het erker-raam scheen maakte me slaperig. Later zou ik Jasper buiten ontmoeten voor onze vaste avondwandeling, maar nu werd ik overrompeld door de onweerstaanbare behoefte aan een dutje. Ik ging liggen, vouwde mijn voorpoten keurig onder

mijn lijf en begon te spinnen van tevredenheid; ik lag lekker, had een volle maag en werd omringd door mensen en katten van wie ik hield. Het leven was mooi en terwijl ik in slaap sukkelde, kon ik me niet voorstellen dat dat ooit zou veranderen.

2

Ik was net ingedut toen het koperen belletje boven de café-deur rinkelde. Mijn oren bewogen slaperig heen en weer, maar pas toen Debbie een kreet van verrassing slaakte werd ik echt wakker.

‘O, mijn god! Linda!’

Geschrokken tilde ik mijn hoofd op. Debbie rende door het inmiddels verlaten café op de vrouw af die nu op de deurmat stond. Ik wist meteen dat ze geen vaste klant van het café was; ze droeg een strakke witte jeans met hooggehakte laarzen en een nepbonten gilet, haar blonde haren waren duidelijk door een dure kapper in laagjes geknipt en haar gezicht ging bijna helemaal schuil achter een gigantische zonnebril. Terwijl Debbie haar armen naar haar uitstak, duwde de vrouw de zonnebril op haar hoofd en zei glimlachend: ‘Ik kwam langs Stourton en dacht: kom, ik ga eens bij Deb kijken, ik ben benieuwd naar dat beroemde kattencafé van haar,’ terwijl ze Debbie stevig omhelsde.

‘Nou, dit is het dan! En? Wat vind je ervan?’ reageerde Debbie terwijl ze haar schouders onzeker ophaalde.

Linda keek om zich heen en nam het interieur aandachtig op. ‘Heel leuk, Deb,’ zei ze met een goedkeurend knikje. ‘Echt! Gezellig.’

Debbie keek over Linda’s schouder naar de deur en vroeg: ‘Waar is Ray? Zijn jullie een dagje aan het toeren op het platteland?’

‘Nee, nee, Ray is er niet bij,’ zei Linda op een toon die

maakte dat Debbie een onderzoekende blik op haar wierp. 'Ik mag mijn zusje toch wel in mijn eentje opzoeken?' voegde ze er een beetje verdedigend aan toe.

'Tuurlijk,' antwoordde Debbie vlug. 'Het is een verrassing dat je hier bent, dat is alles. Had het me maar laten weten...'

'O, het was een spontane inval,' antwoordde Linda luchtig. 'Ik dacht opeens dat het hoog tijd was om mijn zusje weer eens te zien. En Sophie natuurlijk.'

'Kom, dan haal ik iets lekkers voor je. Kijk maar wat je wilt,' zei Debbie terwijl ze een stoel onder een tafeltje vandaan trok, gebaarde dat Linda moest gaan zitten en haar een menukaart toestak.

Linda trok haar gilet uit, waar een strak roze truitje en een heleboel kettingen onder vandaan kwamen. Toen begon ze de menukaart te bestuderen, terwijl Debbie geduldig naast haar bleef staan wachten.

'Mispoes Muffin, Poezendroom, broodje Kattenkwaad... Het klinkt allemaal heerlijk, Deb,' mompelde Linda besluiteloos. Debbie straalde van trots. Na een tijdje zei Linda: 'Graag een Kattenkopje en een pot thee, Deb.'

Terwijl Debbie zich langs de serveerbalie naar de keuken haastte, klonk er een piepje uit de tas aan Linda's voeten. Fronsend boog ze voorover, haalde er een mobiele telefoon uit en begon snel iets in te typen.

Ik bestudeerde haar intussen vanaf mijn plekje op de vensterbank in de erker, op zoek naar tekenen van gelijkenis tussen de twee zussen. Linda's onberispelijk verzorgde uiterlijk leek, vanaf haar gelakte nagels tot aan haar zorgvuldig geföhnde haar, totaal in tegenstelling met Debbie's nonchalante manier van kleden. Ik probeerde me voor te stellen hoe Debbie eruit zou zien als ze zich net zo optutte, maar dat was onmogelijk. Zolang ik haar kende trok Debbie liever iets gemakkelijks aan en was er niets glamourachtigs aan haar. De paar keer dat ze wel zoiets had geprobeerd

waren geëindigd met een radeloze blik in de lange spiegel in haar slaapkamer. ‘Ach, wat maakt het ook uit?’ verzuchtte ze dan, waarna ze een oude trui aantrok en haar haar weer in een staartje bond.

Opgevroljkt door de komst van nog een klant, wandelde mijn zoon Eddie naar Linda’s tafeltje om zich verwachtingsvol aan haar voeten neer te vlijen in de hoop haar ertoe te verleiden om een stukje af te staan van het lekkers dat ze straks voorgeschoteld zou krijgen. Maar Linda had niet in de gaten dat hij er lag en bleef met een boze blik met haar duim over het scherm van het toestel scrollen. Eddie, altijd optimistisch, sloeg zachtjes met zijn voorpoot tegen een kwastje aan Linda’s laars, waardoor ze verschrikt opkeek.

‘O, hallo, poes,’ mompelde ze verstrooid terwijl ze opzij leunde om hem te bekijken.

Eddie staaarde haar smekend aan, maar Linda’s zwaar opgemaakte gezicht veranderde niet van uitdrukking.

Ik blies ongeduldig mijn adem uit. Het was me duidelijk: deze vrouw was geen kattenliefhebber. Anders had ze Ed-dies smekende blik echt niet kunnen weerstaan en haar hand uitgestoken om hem te aaien. Nee, het was dus niet alleen haar uiterlijk waarin ze verschilde van haar zus, concludeerde ik terwijl er een licht geërgerde rimpeling door mijn vacht ging.

Een paar minuten later kwam Debbie met een dienblad de keuken uit. ‘Alsjeblieft! Een Kattenkopje en een pot thee! Smakelijk!’ zei ze terwijl ze een gebloemde kop-en-schotel, een theepotje en een bordje neerzette.

Linda glimlachte blij bij het zien van het cakeje dat was gedecoreerd met puntige kattenootjes en snorharen.

Debbie ging tegenover haar zitten. ‘Heb je haast of kun je blijven eten? Ik ben hier met een halfuurtje klaar, denk ik.’ vroeg ze.

‘O, ik heb helemaal geen haast. Ja! Leuk om te blijven

eten. Ik... Ik heb een hoop te vertellen,' antwoordde Linda voor ze een hap van haar Kattenkopje nam. 'O, mijn god! Deb, dit is goddelijk!' zei ze met een mondvul cake waarna ze haar servetje pakte om haar lippen te deppen.

Debbie vertrok haar gezicht. 'Is alles oké?' vroeg ze met iets van ongerustheid in haar stem.

'Tuurlijk,' antwoordde Linda, plotseling verdiept in het bestuderen van de suikerzakjes in een schaalte voor haar op tafel.

Eddie, die begreep dat zijn kans op een succesvolle bedeltocht vrijwel nihil was, snuffelde nog een keer nadrukkelijk aan de vloer rondom Linda's voeten, maar gaf het toen op en wandelde naar de onbezette fauteuil voor de kachel, terwijl Linda Debbie's ongeruste blik bleef ontwijken.

'Goed,' zei Debbie opgewekt. 'Ik ga snel opruimen. Als je wilt kun jij als je thee ophebt al naar boven naar het appartement gaan. Sophie komt zo thuis uit school. Dan eten we straks met z'n drietjes.' Ze stond op en bond haar Molly's-schort weer voor.

'Prima, Deb. Gezellig! Maar laten we gewoon iets te eten bestellen. Ik trakteer!' zei Linda.

Debbie haalde het schoolbord binnen dat buiten op de stoep stond en keerde het bordje dat aan de binnenkant van de deur hing om naar GESLOTEN. Daarna liep ze naar de keuken, waar ik haar kon horen praten met het personeel terwijl ze alles opruimden en de roestvrijstalen aanrechtbladen schoonmaakten.

In het café nam Linda intussen kleine slokjes van haar thee en depte de laatste kruimels met haar vingertoppen van haar bord.

De zon was intussen verdwenen achter de daken van de huizen tegenover ons en het warme licht dat naar binnen had geschinen veranderde in de koele tint van een oktoberavond. Mijn oren bewogen onrustig heen en weer toen de

luifel buiten door de wind begon te klapperen en ik huiverde toen er een tochtvlaag via het houten raamkozijn naar binnen kwam.

Linda zat weer verdiept in haar telefoon, het blauwe licht bescheen haar gezicht. Toen ze haar thee ophad gooide ze het toestel in haar tas en terwijl ze opstond ontmoetten haar ogen voor het eerst de mijne. Ze nam me koeltjes op – alsof ik een of ander meubelstuk was dat ook bij het café hoorde – en voor de tweede keer sinds haar komst ging er een rimpeling door mijn vacht. Na een paar seconden leek mijn strak starende blik haar nerveus te maken. Ze draaide zich om en bracht haar bordje, de theepot en de kop-enschotel naar de serveerbalie, waarna ze naar de keuken riep: ‘Dat was heerlijk, Deb. Ik ga naar boven nu.’

Debbie verscheen in de deuropening, ze had een paar natte gele huishoudhandschoenen aan. ‘Oké. Ik kom zo. O, dat vergeet ik bijna! Heb je Molly gezien?’ vroeg ze, terwijl ze met een druipende wijsvinger op mij wees en ik nog steeds bozig naar Linda’s rug tuurde.

Linda keerde zich om en haar blik vloog heel even over me heen. ‘O ja! Ik dacht al dat ik de beroemde Molly herkende,’ zei ze met een in mijn oren sarcastisch klinkende nadruk op ‘beroemde’. Het was even stil terwijl Debbie een vertederde blik op me wierp en Linda eruitzag alsof ze moeite deed om nog iets te zeggen. ‘Ze houdt me al vanaf mijn binnenkomst hier in de gaten,’ merkte ze uiteindelijk op.

‘Nou, vergeet niet dat háár naam hier boven de deur staat,’ zei Debbie plagend. ‘Ze heeft het recht je de toegang te ontzeggen!’

Linda liet een onecht lachje uit haar keel ontsnappen en liep terug naar het tafeltje om haar spullen te pakken.

Plotseling had ik sterk het gevoel dat ik haar niet alleen naar het appartement moest laten gaan, dus sprong ik van

de vensterbank en ging haar snel achterna. Op de smalle trap moest ik mijn adem inhouden; er walmde een mierzoete, verstikkende parfumlucht achter haar aan.

Toen ze boven was wierp Linda een korte blik in het keukentje en ging toen links de woonkamer in. Ik sloop zachtjes achter haar aan naar de lege kartonnen doos die naast de televisie op de vloer staat, maakte het me daar gemakkelijk en hield haar vanaf mijn plekje in de gaten terwijl ze een nieuwsgierig rondje door de kamer maakte en alles bekeek: de eettafel met daarop een stapeltje ongeopende post, een schaal overrijp fruit en een stapel mappen, de oude bank en dito fauteuil waarvan de slijtplekken waren verdoezeld met kleurige kussentjes en wollige plaids en de salontafel met een berg oude kranten en een lege tissuedoos erop.

Toen ze twee foto's tussen alle spulletjes op de schoorsteenmantel opmerkte, liep ze erheen om die te bestuderen. Haar blik gleed kort over een schoolfoto van Sophie, Debbies puberdochter, maar bleef langer hangen bij de foto van een stralende, trotse Debbie op de dag van de opening van het kattencafé, met mij in haar armen. Tevredengesteld draaide Linda zich om en bekeek de kamer met een licht verveelde uitdrukking op haar gezicht. Onverschillig griste ze een tijdschrift van de salontafel en liet zich daarmee neervallen op de bank, waarna ze haar laarzen uitschopte met een opgeluchte kreun.

Zoals alle katten beoordeel ik instinctmatig iemands schoot en terwijl ik die van Linda bestudeerde, probeerde ik me voor te stellen dat ik erop sprong om geaaid te worden. Maar hoe ik mijn best ook deed, ik kon me niet indenken dat ik daar lekker op zou liggen; het was niet bepaald een uitnodigend plekje. Linda had sowieso iets wat me tegenstond en dat had niet alleen te maken met haar puntige naaldhakken en klauwachtige lange nagels. Ik schatte haar een paar jaar jonger dan Debbie, halverwege de veertig on-

geveer, en haar lichaam had iets hoekigs en hards, terwijl dat van Debbie een en al rondingen en zachtheid was. Haar gezicht, dat een vreemde oranje kleur had, was langer en magerder dan dat van Debbie en haar neus en kin waren scherper. Linda bladerde ongeveer een kwartier ongeïnteresseerd door het tijdschrift, tot ik Debbie's zware einde-van-de-dagstap op de trap hoorde.

'Pfft, die knieën van mij gaan het ooit begeven,' klaagde ze terwijl ze binnenkwam, op een van de eetkamerstoelen neerzakte en zacht kreunend met beide handen over haar knieschijven wreef.

Linda sprong op van de bank. 'Ik zet een kop thee voor je, Deb. Blijf jij maar lekker zitten.' Ze rommelde lawaaierig in de keuken terwijl ze mokken en theezakjes zocht en de deurtjes van de keukenkastjes openrukte en weer dichtsloeg.

Aan de eettafel begon Debbie met weinig enthousiasme de post door te kijken. 'Nou, vertel! Hoe gaat het met je?' riep ze naar de keuken.

Mijn oren draaiden alle kanten op om boven het gekletter van theelepeltjes op het aanrecht uit te verstaan wat Linda antwoordde, maar intussen stond Debbie opeens op en rende ze de kamer uit.

'O, Linda, wat is er aan de hand?' hoorde ik Debbie vragen aan Linda, die nu huilde. 'Ga jij maar rustig zitten, dan maak ik de thee wel.'

Linda kwam met rode ogen de woonkamer weer in. Ze haalde een zakdoekje uit haar zak, ging aan de eettafel zitten en depte haar ogen.

'Ach, ach. Wat is er gebeurd?' vroeg Debbie even later terwijl ze twee dampende mokken thee op tafel zette.

Linda's gezicht kleurde hoogrood. 'Ray en ik hebben enorme ruzie gehad gisteravond.'

'Ach, wat vervelend! Vertel!' spoorde Debbie haar aan terwijl ze een troostende hand op Linda's rug legde.

Linda zuchtte diep en schermde haar ogen af met haar vochtige zakdoekje. 'Het gaat al een tijd niet lekker tussen ons, maar gisteravond kwam het er allemaal uit,' fluisterde ze. 'Ray loopt altijd op mij te katten. Hij zegt dat ik alleen maar loop te winkelen, bij de kapper zit of mijn nagels laat doen, maar dat is helemaal niet zo!'

Ze zweeg even om haar neus te snuiten en ik zag Debbies ogen over haar parelroze gelakte nagels en de met diamanten bezette ringen om haar vingers glijden. Ze aaide nog steeds troostend over Linda's rug.

'En trouwens,' vervolgde Linda bozig, 'hij wilde dat ik stopte met werken. Hij wilde een vrouw om mee te pronken, maar nu ergert hij zich er juist aan dat ik tijd aan mijn uiterlijk besteed. Ik heb het gehad, Deb. Ik kan hem niet meer om me heen verdragen. Dat kan ik gewoon niet...'

Terwijl de woorden uit Linda's mond tuimelden, begon Debbie steeds bezorgder te kijken. 'Dus eh,' zei ze voorzichtig, 'als je hem niet meer om je heen kunt velen, bedoel je dan...'

'Ik ben bij hem weg, ja!' onderbrak Linda haar. Haar stem sloeg over en ze begon weer nogal melodramatisch te huilen.

Ik zag aan Debbies gezicht dat ze het plotseling begreep en de hand die over Linda's rug streek viel stil. 'O,' zei ze op kalme toon, maar ze keek er nogal paniekerig bij. 'Heb je hem vandaag al gesproken? Als je met hem praat, denk je er misschien...'

Maar Linda begon alleen maar harder te snikken, waarmee ze Debbies pogingen haar gerust te stellen overstemde. 'Nee, ik wil niet met hem praten. En ik wil ook niet terug! Echt niet!' Met lange uithalen en schokkende schouders boog ze voorover, tot haar voorhoofd bijna het tafelblad raakte.

Debbie streek weer troostend over de rug van haar zusje

en zei kalmerend: ‘Nee, oké, Linda, ik begrijp het.’

Ondanks het luidruchtige gesnik van Linda hoorde ik iemand in de keuken op kattenbrokjes knabbelen en een paar seconden later kwam Eddie de kamer binnenwandelen. Na een snelle blik op de snotterende onbekende die dubbelgevouwen aan de tafel zat zag hij mij liggen en kwam, met hoog opgeheven staart als begroeting, naar me toe lopen. Ik knipperde liefdevol met mijn ogen naar hem toen hij, niet onder de indruk van het drama dat zich aan de andere kant van de kamer afspeelde, in de doos klom en zich naast me begon te wassen.

Er gingen een paar minuten voorbij terwijl Linda haar neus nog een keer snoot en haar tranen wegveegde.

‘En, hoe ga je dat allemaal doen? Weet je dat al?’ vroeg Debbie toen Linda eindelijk was opgehouden met snotteren en snuiven.

Linda schudde haar hoofd, nog steeds zonder haar zusje aan te kijken.

Debbie haalde diep adem. De uitdrukking op haar gezicht hield het midden tussen angst en gelatenheid. ‘Eh... Wil je zolang hier logeren... totdat je eh... weet wat je gaat doen?’

Linda keerde haar gezicht meteen naar Debbie toe. ‘Echt? Meen je dat? Weet je zeker dat het niet te lastig is?’ vroeg ze terwijl haar rood behuilde ogen begonnen te glanzen.

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoordde Debbie na een lichte aarzeling. ‘Zolang je het geen probleem vindt om op een slaapbank te liggen? We hebben niet veel ruimte, zoals je ziet. En het is niet voor lang... Toch?’ Debbie glimlachte nerveus maar haar zus leek haar vraag niet te hebben gehoord.

Linda gaf Debbie een dikke knuffel. ‘O, Deb, dank je wel! Ik wist dat ik op je kon rekenen,’ zei ze een beetje ademloos, terwijl ze Debbie stevig omhelsde.

Aangelokt door het gehuil van Linda en nieuwsgierig

naar wat er gaande was waren mijn andere kinderen ook naar boven gekomen. Ze trippelden door de kamer, wierpen geïntrigeerde blikken op de onbekende en roken onderzoekend aan haar laarzen en handtas op het kleed.

Toen Linda en Debbie elkaar loslieten, depte Linda haar ogen droog en zei ze praktisch: 'Nou, dan kan ik mijn spullen maar beter uit de auto gaan halen voor het donker is.' Ze stopte haar zakdoekje in haar broekzak.

'Je spullen? Heb je die...? Je bedoelt nú...?' Debbie's mondhoek trilde.

'Als je dat goedvindt?' vroeg Linda met een onderdanig lachje. 'Ik heb vanmorgen wat spullen in de auto gegooid zodat ik even vooruit kon.'

'O! Oké...' reageerde Debbie terwijl ze nerveus om zich heen keek naar de rommel. 'Dan kan ik maar beter gaan opruimen om wat ruimte voor je te maken.'

'Deb, alsjeblieft, doe geen moeite. Ik red het wel. Je zult nauwelijks merken dat ik er ben,' beloofde Linda. Ze sprong op en maakte daarmee mijn kroost aan het schrikken, dat alle kanten op stoof. Linda griste haar sleutels uit haar tas. 'Ik ren even naar beneden om mijn spullen uit de auto te halen. Zo terug!' zei ze terwijl ze haar laarzen aantrok en opstond.

'Wacht even, je hebt de sleutels van de cafédeur nodig!' riep Debbie haar na terwijl ze haastig de kamer uit wilde lopen.

Linda boog naar achteren in de deuropening en ving de sleutel die Debbie naar haar toe gooide glimlachend op. 'Bedankt!' En achteloos voegde ze eraan toe: 'Ik laat morgen meteen een extra sleutel maken.'

Even later viel de cafédeur beneden met een klap dicht. Debbie stond naast de eettafel en leek nogal verbouwe-reerd. Mijn kinderen kwamen een voor een tevoorschijn uit hun schuilplaats, nog steeds een beetje schrikachtig na

Linda's plotselinge vertrek. Debbie bekeek hen met een bezorgde blik tot ze met een resoluut schudden van haar hoofd orde in de chaos begon te scheppen. Ze had net een stapel kranten van de salontafel in haar handen toen de bel van de cafédeur weer rinkelde.

'Ik ben het maar!' riep Linda.

Met de kranten tegen zich aan geklemd luisterde Debbie naar Linda die de trap op kwam. Het ging moeizaam en traag, af en toe hoorden we haar grommen van inspanning en frustratie. Elke stap ging vergezeld van een doffe klap als er iets zwaars tegen de treden aan bonkte.

'Linda? Gaat het wel?' riep Debbie, die haastig de stapel kranten weer neerlegde. Ze kneep haar ogen even dicht toen ze iets langs de muur in de gang hoorde schrapen.

Vanuit de hoek van de kamer zag ik een grote plastic bak in de deuropening verschijnen, gevolgd door Linda, die een rood hoofd had van de inspanning. Behalve de plastic bak die ze aan het handvat in haar ene hand voor zich uit droeg, trok ze met de andere een koffer op wieltjes achter zich aan. Ze wurmde zich langs de eettafel, waarbij ze bijna een stoel omgooide.

Debbie deed automatisch een stap naar voren om de plastic doos van haar aan te pakken, die ze midden op de vloer neerzette.

Het duurde even voordat het tot me doordrong dat de plastic bak een transportbox voor huisdieren was en toen had ik nóg een paar seconden nodig om met een misselijkmakende steek in mijn maag te beseffen dat er een hond in zat!